

ДО

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	52-6194-20
Дата:	24 / 09 2020 г.

Г-ЖА ЯНКА ТЯНКОВА

М 03

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
към 52-рото НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ПИСМЕНА КОНЦЕПЦИЯ

по чл. 19а, ал. 1 от Закона за съдебната власт

от СТЕФАН ЕМИЛОВ МИЛЕВ,
съдия в Софийския градски съд -

кандидат за избран член на Прокурорската колегия към Висшия
съдебен съвет от квотата на Народното събрание

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Оценявам издигнатата ми номинация за избран член на Прокурорската колегия (ПК) на Висшия съдебен съвет (ВСС) като ново предизвикателство в повече от 20-годишната ми магистратска кариера, преминала през различни органи, степени и позиции в съдебната система. Не съм привърженик на многословието и ненужната статистика, поради което в систематизиран вид представям на вашето внимание концепцията ми, по която ще се ръководя в следващите 5 години, ако бъде избран за съдебен кадровик.

Отговорите на голяма част от проблемите, заложили като типово съдържание на концепциите (част II, т. 3 от приетите от Народното събрание процедурни правила за избор), имат своето легално разрешение в нормите на Конституцията (чл. 130 и сл.) и Закона за съдебната власт (чл. 16 и сл.) и тук не е необходимо преповтарянето им като утвърдени през годините правни положения. Същественият въпрос по-скоро е спазват ли се на практика принципните постановки, че „съдебната власт е независима...” (чл. 117, ал. 2

КРБ); че ВСС следва да „осигурява и отстоява“ тази независимост (чл. 16, ал. 1 ЗСВ) и да гарантира на магистратите възможността им в дейността си да се ръководят единствено от закона и доказателствата (чл. 3 ЗСВ). Обществената репутация на Съвета към днешна дата сякаш дава най-правилния отговор.

I.

Разбирането ми за духа и разума, вложени в разпоредбата на *чл. 16, ал. 1 ЗСВ*, по никакъв начин не се различава от утвърдените в конституционноправната доктрина виждания. Функцията на ВСС да „представлява съдебната власт“ разкрива основно ролята му на орган, чрез който системата да комуникира и взаимодейства с изпълнителния и законодателен стълб на единната държавна власт, а правомощието да „осигурява и отстоява независимостта ѝ“ имплицитно в себе си съдържа задълженията му да е главен двигател на финансово-бюджетните въпроси на магистратурата; да не допуска спрямо съдиите, прокурорите и следователите нерегламентирано политическо влияние или натиск от кръгове с различни икономически интереси; да защитава интегритета и доброто име на съвестните магистрати. Финансово-техническото обезпечаване на тяхната дейност, логистичното ѝ администриране и гарантиране „без да се намесва в нейното осъществяване“ винаги е било неразривно свързано с ръководния принцип, че съдиите, прокурорите и следователите са независими и при решаването на възложените им дела и преписки се подчиняват само на закона и вътрешното си убеждение, основано на доказателствата (чл. 3 ЗСВ).

Цитираните постановки са общоизвестни и безспорни. Практическата им приложимост в съвременните ни условия обаче е професионално изпитание. В този смисъл бих могъл да мотивирам единствено личното си виждане как - като евентуален бъдещ избран член на ПК/ВСС - ще съдействам за политическата независимост на кадровия орган, за нормалната му комуникация с останалите сфери на държавната власт и за създаването на легитимни условия, при които прокурорите да работят по вътрешно убеждение, спазвайки закона.

Изискването членовете на ВСС да са политически дистанцирани юристи далеч не се изчерпва единствено с изброените в чл. 18, ал. 1, т. 6 ЗСВ хипотези на несъвместимост. Недопустимо се явява и всяко поведение на съдебен кадровик, свързано с участие в задкулисни политически договорки за вземане на определени решения (назначаване на административни ръководители и редови магистрати, повишаването или преместването им в длъжност и т.н.). Това е професионален стандарт, който ще отстоявам безусловно, отклонявайки всякакви опити за нерегламентирано външно вмешателство или за създаването (групирането) на безпринципни вътрешни мнозинства по някои кадрови или дисциплинарни казуси. Въпросът е напълно актуален: първо - поради дадените с времето доказателства за съществуването на подобни мнозинства и

впечатлението, че в кадровия орган действат твърди ядра на власт и опозиция (явление, което е принципно несъвместимо с добрите практики за управлението на съдебната власт); и второ - във връзка с отговорните решения, които в близко бъдеще ВСС предстои да вземе – изборите на главен прокурор, на председател на Върховния административен съд, а малко след това – и на Върховния касационен съд. Професионалното ми достойнство, което винаги съм отстоявал през годините, не би позволило в нито един момент от тези три съществени (а и във всички останали) кадрови процедури да се поддавам на външен натиск в различните му възможни разновидности (политически договорки, лобиране от страна на колеги или от икономически кръгове и т.н.). Всяко отклонение от тези принципи би съставлявало погазване на Конституцията (чл. 117, ал. 2) и отказ като член на ВСС да отстоявам независимостта на съдебната власт.

Нормите на Основния закон (чл. 130, ал. 3) най-ясно указват къде е прагът (границата) на разумния контрол между съдебната и законодателната власт; къде е пресечната им точка, която не крие опасност едната сфера на държавната власт да влияе върху автономността на другата. Това е възможността Народното събрание (НС) да излъчи половината от изборните членове на ВСС, с което да предотврати капсулирането на съдебната система и нейната изолация от останалите обществени процеси. Оттук нататък обаче одобрените от парламента кадровици в нито един момент не следва да се обвързват с политическите сили, които са ги издигнали, както и да бъдат „държани“ в тяхно подчинение. Дейности като съгласуване на кадрови решения или получаване на неофициални указания как да гласувам в конкретни ситуации ще оценявам като противоконституционна намеса в автономните въпроси на съдебната система и нейното управление.

Балансът и комуникацията между различните направления на държавната власт са съществено необходими, но те трябва да се развиват в пределите, които не надскачат независимостта на правосъдието. Ето защо във всеки един случай, в който безусловно би се наложило делово обсъждане на бюджетни, финансови и други стопански (имуществени) въпроси при взаимодействие с представители на изпълнителната власт (чл. 5, ал. 3 ЗСВ), категорично ще застъпвам позицията, че разговорите (предложения, спорове, взаимни отстъпки) следва да се провеждат публично и открито; с възможност медиите, а чрез тях – и обществеността, да бъдат запознати с детайлите на всеки от проблемите и взетите във връзка с него решения. Непо повече, когато поради един или друг ежедневен казус в работата ми се налага провеждане на комуникация с представители на законодателната власт или Министерския съвет (напр. – чл. 30, ал. 2, т. 1 и т. 13 ЗСВ), ще обявявам това публично с всички възможни подробности, за да сваля от ВСС съмнението, че негови членове участват в политически договорки.

Независимостта на Съвета е важна не само спрямо останалите стълбове на държавната власт. По отношение на Прокурорската колегия винаги е бил поставян въпросът обвързани ли са нейните изборни членове, които са прокурори (без значение от коя квота са излъчени), от влиянието на главния прокурор. Публично известните случаи, при които през последните години някой от членовете на Колегията е гласувал по различен начин от вота на главния прокурор (конкретно – в периода, в който въпросната длъжност е била заемана от титуляр, а не от „изпълняващ функциите“), или е противопоставил собствените си професионални виждания на изказана от главния прокурор позиция, не са много и са по-скоро изолирано явление. Подобна практика всъщност е донякъде обяснима поради нормативно заложеното устройство на прокуратурата като единна и централизирана пирамидална система, в която през годините е формирана вътрешноведомствената култура да се следва волята на горестоящите ръководители. Заеманата към настоящия момент от мен длъжност – съдия в Софийския градски съд, ме поставя изцяло встрани от типичните за прокуратурата отношения на власт и подчинение, които са законово предопределени (чл. 136, ал. 4-6 ЗСВ). Нямам никакви притеснения, че с мое изказване, упражнен вот или друга форма на професионално поведение бих станал обект на последващ реваншизъм; най-малкото – поради правното положение, че съдът (респ. – и съдиите, които олицетворяват тази институция) е изцяло дистанциран от органите на прокуратурата и помежду им няма служебна или кариерна зависимост. Това е и причината в принципен план да адмирирам идеята т.нар. „парламентарна квота“ в Прокурорската колегия на ВСС да бъде изпълнена предимно с юристи, които не са прокурори, и които биха гарантирали личната си независимост от интересите на главния прокурор.

II.

Професионалните ми виждания за кадровата политика, конкурсите, атестирането, дисциплинарната дейност, натовареността, командироването и управлението на съдебната система (в частност – на прокуратурата) стъпват на няколко основни принципа, които са относими за всеки един от споменатите проблеми: прозрачност, законност, независимост и предвидимост. Това са базовите критерии, на които следва да се позоваваме, когато трябва да се противодейства на патологични институционални явления като предрешени назначения, прикриване на дисциплинарни нарушения, завоалиране на ниската натовареност с манипулативно поднесени статистически данни в сухи числа и проценти, както и ползването на командироването като средство за влияние върху вътрешното убеждение на магистратите.

Конкурсите и атестирането са „болна тема“ във всички звена на съдебната система. Ако те продължат да се развиват в сегашната си нормативна рамка, възможностите за някакъв новаторски положителен принос за

усъвършенстване на процедурите са значително ограничени, но все пак – практически възможни. Така например, категорично ще застъпвам като вид добра практика широкото участие на магистратите в конкурсите за избор на административни ръководители в прокуратурата, защото през последните години не бяха малко случаите, в които колеги с позиции и виждания по управленските въпроси отказваха да участват в подобни процедури поради предизвестения им край. Лично ще насърчавам прокурорите активно да кандидатстват за свободните административни позиции, защото подобна тенденция би довела не само до възможността за назначения на достойни и професионално подготвени кадри, но и до обновяването на административното управление на прокуратурата, в което понастоящем има много примери за едни и същи ръководители, продължително функциониращи на различни постове.

Що се отнася до атестирането и конкурсите за преместване или повишаване на редови прокурорски длъжности, кадровият орган (ВСС/ПК) следва да засили своя контрол върху дейността на конкурсните и атестационните комисии. В преобладаващия брой случаи в момента работата им се е превърнала във формална и чиновническа, без проява на конкретен аналитичен подход към дейността на оценяваните прокурори. Индивидуалният почерк на работа, процесуалният подход на обвинителите при започване на разследването и дефинирането на неговите рамки, при контрола върху събирането на доказателствата, при формулирането на предварителното и окончателно обвинение и при отстояването му в съдебното производство, са лесно забележими индикатори, по които поведението на добрия професионалист може да бъде разпознато и толерирано за сметка на проявите на чисто формално изпълнение на служебните задължения, при което решаването на делото или преписката „по същество“ необосновано се отлага във времето. Тези две страни на професионалното поведение могат да бъдат безпроблемно идентифицирани и именно такава следва да е същинската дейност на конкурсните и атестационни комисии. Попълването на статистически таблици колко постановления на атестирания прокурор са били отменени; колко са постановените по негови обвинителни актове оправдателни присъди; и колко дела и преписки (като абсолютни стойности) е решил за конкретния период няма как да даде обективна оценка за професионалните му качества, ако същите данни не бъдат внимателно преценени във връзка със същинската му прокурорска активност. Защото работата по конкретно дело е най-ясният ориентир какво е професионалното ниво на всеки един от нас и този маркер следва да бъде решаващият фактор при оценяването на магистрата, без (разбира се) да се подлага на проверка и критика вътрешното му убеждение при оценката на доказателствата. И още нещо, което донякъде би допринесло за кадровото „раздвижване“ в прокурорските длъжности – усилията на ресорната колегия стриктно да следи дали конкурсните

и помощните атестационни комисии работят в разумни предели от време, като задава предварително инструктивни срокове, в които те да приключат работата си и периодично да обръща внимание при неоснователно забавяне.

От друга страна, на участието на хабилитирани преподаватели в конкурсните комисии не следва да се гледа формално. Именно представителите на научната сфера, които са външни за съдебната система лица, трябва да са своеобразна гаранция, че рискът от вътрешнослужебен натиск и лобиране спрямо професионалните членове на комисиите в полза на конкретни кандидати ще бъде сведен до минимум. Ето защо, при избора на лица от преподавателския състав на университетите също трябва да бъдат утвърдени критерии за личностен интегритет, независимост, критично мислене и научен принос за развитието на съдебната практика – все качества, чиято проява не би превърнала участието им в комисиите във формална дейност, а по-скоро - в средство за ефективен външен контрол. Организацията на писмените конкурсни изпити с казуси се нуждае от такова прецизиране, което да заличи дори и най-малките съмнения, че съществува практиката казусните варианти да бъдат разпространявани предварително сред някои от кандидатите с „любезното“ съдействие на членове на комисиите или администрацията на ВСС. Ако подобни случаи в действителност съществуват, а за тях в гилдията се говори активно, те са част от генезиса на попълването на системата с неподготвени кадри и години по-късно дават своите непоправими последици относно качеството на правосъдието. Няма никаква процедурна пречка вариантите на казусите да бъдат изработвани часове преди планирания писмен изпит, така че да се възпрепятства изтичането на информация и тази дейност да протича под стриктния контрол на представители на самата Прокурорска колегия.

Дисциплинарната дейност на ВСС е нормативно регулирана и вижданията ми в тази насока няма как да са различни от законовите постановки (чл. 307 и сл. ЗСВ). Неоснователното забавяне на дела и преписки; поведение, което влиза в конфликт с Етичния кодекс на прокурорите и следователите, или накърнява престижа на съдебната власт, както и други случаи на отклонение от професионалните стандарти, налагат ангажирането на дисциплинарната отговорност и по тези въпроси в гилдията няма спорни виждания. Съществен в случая е друг проблем – може ли ефективно чрез дисциплинарни средства да се реагира срещу онези прокурори, които не притежават необходимото ниво на професионална подготовка, системно допускат груби процесуални или материалноправни грешки в практическата си дейност или участват изцяло неподготвени по някои дела в развитието на тяхната съдебна фаза. Неразумно е да приемаме подобни явления за нормални, защото те като цяло опетняват обществения авторитет на правосъдието. Но самият закон дава възможност за „административна“ реакция в подобни случаи, която – дори невинаги да води до

дисциплинарна отговорност - в практиката не се използва често. Лично ще настоявам Прокурорската колегия да извършва периодичен контрол върху отделните административни ръководители в системата и възможността им те да упражняват своевременно правомощията си по чл. 197, ал. 5, т. 3 ЗСВ. Убеден съм, че мултиплицирането на случаите, в които - при данни за съществено влошена професионална дейност - се открива производство по извънредно атестиране на конкретен прокурор, би довело до засилване на личната професионална мотивация на много от колегите. И едно важно уточнение - подобен подход би могъл да намери приложение единствено в случаите на системни грешки в прилагането на закона, без да подлага на проверка и критика вътрешното убеждение на обвинителите при оценката на доказателствата. Свободата на вътрешното убеждение е сфера, в която никой контролен, дисциплинарен или инстанционен орган не би могъл да се намесва, защото тя е пряко свързана с независимостта на магистратите. Друг е въпросът, че тази свобода касае единствено оценката на доказателствата (или данните) при установяването на фактите по делата (или преписките) и няма как да бъде обвързвана със задължението на съдиите, прокурорите и следователите да прилагат правилно закона.

От законен институт, необходим и приложим при кадрови недостиг, през последните 20 години **командиrowането** на прокурори и съдии се превърна в гореща дискусийна тема, стигаща до крайните твърдения, че в момента тази възможност не е нищо повече от средство за натиск върху вътрешното убеждение на магистратите и за заобикаляне на конкурсите.

В изказаните критични мнения и препоръки, повечето от които не могат да бъдат отчетени без предприемането на нормативни промени, има голяма доза логика. Вакантните магистратски длъжности в натоварените прокуратури и съдилища трябва да бъдат своевременно попълвани, за да не се забавя или блокира работата им, а конкурсните процедури, поради прекомерната им продължителност, не са най-бързо приложимият инструмент за това. В подобни хипотези именно възниква нуждата от командироване на магистрати, която продължава да съществува дори и след приключване на обявените конкурси (поради междувременно овакантените други свободни позиции). И именно тук с основание може да се твърди, че институтът по чл. 227 ЗСВ фактически се е превърнал в заместител на конкурсното начало. Проблемът обаче няма как да бъде разрешен в рамките на актуалния правен режим, защото налага задълбочена законодателна преценка как и по какви обективни критерии да се извършва командироването на магистратите; кои органи да бъдат натоварени с това правомощие; и как да се гарантира свободата на вътрешното убеждение на командированите колеги. В крайна сметка интегритетът, личните и професионални качества на магистрата имат решаващо значение за способността

му да устоява на натиск, но добре регулираната кадрова и нормативна система не следва да разчита единствено на тях, а сама да отстранява предпоставките за възникване на зависимости. Въведеният с чл. 147, ал.4 ЗСВ (ДВ, бр.48/23 г.) ограничителен (6-месечен) срок за командироване в рамките на прокуратурата е частично успешна стъпка в тази насока.

Единствената възможност в рамките на сегашния правен режим да се следи за законосъобразността и разумността при командироването на прокурорите е предварителната преценка (становище), което ресорната комисия по атестирането и конкурсите (КАК) към ПК изготвя при предприета от административните ръководители процедура по чл. 147 ЗСВ. Колегията напълно легитимно може да изисква от помощната ѝ комисия прецизна и задълбочена преценка на всяко предложение за командироване, а не формален и шаблонен отговор. Няма никаква законова пречка ПК непосредствено да проследи и дали КАК е преценила обективно данните, въз основа на които е изготвила становището си за командироване на магистрат в по-големите прокуратури, в които практиката е наложила разглеждане на повече дела с правна или фактическа сложност, а и с обществен интерес.

Преките ми професионални наблюдения ме убеждават, че проблемът с *натовареността* има различни аспекти в прокурорската и съдийската дейност и няма как да бъде разглеждан общо в тези две сфери на съдебната система. Ако в съда (основно – в по-големите районни и окръжни съдилища) прекомерната натовареност на магистратите се дължи на големия брой дела (като абсолютни стойности), налагащи провеждане и на множество открити заседания, в прокуратурата години наред забелязвам една все още неприключила тенденция за разпиляване на кадрови ресурс в безрезултатна извънпроцесуална дейност. Натоварването на отделните прокуратури с преписки и проверки, по които е изначално ясно, че единственият възможен бъдещ резултат би бил отказ от образуване на наказателно производство, отнема значителна част от служебната ангажираност на колегите. Това, от една страна, се дължи на вероятните им притеснения от въведения през 2023 г. съдебен контрол върху постановленията за отказ да се образува досъдебно производство и стремежът актовете им да са изрядно мотивирани. В същото време – преписките, по които е постановен отказ по чл. 213 НПК, чисто статистически са съществен дял от общия брой на прокурорските произнасяния. Те формират значителен статистически обем на прокурорската дейност, който не винаги съответства на правната или фактическа сложност на извършената работа и оставя след себе си впечатлението, че конституционната функция на прокурора е не да обвинява пред съд, а да прекратява преписки по необосновани сигнали. В тази насока намирам за необходимо ПК (или Пленумът на ВСС – в съответствие с чл. 30, ал.2, т.3 ЗСВ) да организира на територията на цялата страна поредица от зонални съвещания,

насочени към идеята за оптимизиране на прокурорската работа и нейната професионална концентрация основно в рамките на наказателното производство, като на магистратите бъдат разяснени редица принципни положения, които биха облекчили дейността им: 1) че не всеки сигнал (заявление, жалба, съобщение и т.н.) налага извършване на проверки и задвижване на цялата последваща бюрократична машина, защото в много случаи още изначално изнесените твърдения нямат нищо общо с наказателното право; 2) че в редица случаи, в които в прокуратурата постъпи сигнал с твърдение за конкретно престъпление и достатъчно фактологични детайли, далеч по-целесъобразно е да се пристъпи незабавно към образуване на наказателно производство, за да започне своевременното събиране на използваеми доказателства, вместо да се прибегва до възлагане на проверка без никаква процесуална стойност; 3) че винаги когато дават указания за събиране на доказателства в хода на наблюдаваните разследвания, прокурорите следва прецизно да съобразяват какъв конкретен кръг от факти искат да изяснят и каква възможна правна квалификация на деянието биха могли да обосноват или изключат чрез установяването им; 4) че хаотичното събиране на неотносими материали, които ненужно обременяват обема на делата, даването на указания за изследване на факти, които нямат нищо общо с конкретния предмет на доказване, или безпричинното удължаване на сроковете за разследване без съществена необходимост, не само водят до неразумна продължителност на наказателното производство, но и като пряк резултат блокират тяхната работа, отразявайки се на общата им натовареност. Докато съдебният състав сам и непосредствено извършва цялата доказателствена дейност, което значително се отразява на служебната натовареност на съдиите, прокуратурата разполага с цял апарат от органи, които да работят под нейни указания; да провеждат проверки, оперативно-издирвателни дейности или разследвания; да докладват резултатите от тях. Така че проблемът с натовареността на прокурорските органи е разрешим в значителна степен при вземането на мерки за фактическа оптимизация на дейността.

Управлението на съдебната система е комплексно понятие, включващо редица правомощия на ВСС по чл. 30, ал.1-5 ЗСВ (изготвяне на проект за бюджет; квалификация на магистратите; управление на недвижимите имоти; приемането и одобряването на етичните кодекси; освобождаване и повишаване на съдиите, прокурорите и следователите; избор на административните ръководители и т.н.), чиято същност не се налага да бъде разяснявана. В този аспект по-скоро следва да бъдат разгледани проблемните сфери на управленската дейност, останали неразрешени в годините, въпреки положените досега усилия.

Дисбалансът в кадровия състав, безусловно рефлектиращ върху натовареността на отделните органи, следва да бъде изведен като един от

приоритетите по отношение на прокуратурата. Активната (същинска) прокурорска дейност се изпълнява основно от първоинстанционните прокуратури и именно там трябва да се съсредоточат усилията за подсилване на кадровия състав при констатиране на прекомерна натовареност. Данните за натовареността на Върховната касационна прокуратура (ВКП), например, следва да бъдат съпоставени с кадровата ѝ обезпеченост и с тази на районните и окръжните прокуратури. Така, при евентуално установена непропорционалност, е напълно резонно да се обсъди възможността овакантените през следващите няколко години щатни бройки във ВКП (поради освобождаването им на някое от основанията по чл. 129, ал. 3 КРБ) да бъдат трансформирани към трайно натоварените районни и окръжни инстанции и за тях да не бъдат обявявани конкурси. Обратната тенденция – непрекъснатото увеличаване на щата на ВКП, би съставлявало нецелесово разходване на кадрови и финансови ресурси в период, в който работата на прокуратурата е под сериозен обществен мониторинг.

Изборът и назначаването на административните ръководители в прокуратурата е сериозно предизвикателство пред новия състав на ПК поради необходимостта от засилване на общественото доверие в този вид кадрови процедури. Задълбоченото проучване на концепциите; подлагането им на действителна критика и анализ, а не на формална оценка и предварителни договорки избираем ли е съответният кандидат; толерирането на гилдията за разширяване на кръга от прокурори, кандидатстващи за административни длъжности; и разсейването на всякакви съмнения, че финалният резултат на процедурите е предизвестен са основните проблеми, които ще поставя на вниманието на Колегията. Напълно удачно е и следването на предвидими професионални критерии, на които да отговаря профилът на прокурорския административен ръководител – стабилна професионална биография и чиста личностна репутация; умение за работа в екип и организационно разпределение на работата в съответната прокуратура; познаване на нейните специфични особености и проблемни сфери; добра институционална комуникация с органите на изпълнителната власт, с които прокурорската дейност по закон е тясно свързана; и не на последно място – запазване на процесуалната независимост на административно подчинените му прокурори и гарантиране на свободното им вътрешно убеждение в работата по дела и преписки.

Обществените очаквания към бъдещия състав на ПК са свързани предимно с предстоящия избор на нов главен прокурор след продължаващата повече от 3 години институционална криза. Съществуващият вече юридически прецедент с дисциплинарното освобождаване на предходния титулярен главен прокурор поради накърняване на престижа на съдебната власт обостря в още по-голяма степен необходимостта от прецизност, задълбоченост и прозрачност при развитието на бъдещата изборна процедура. В нейните рамки, на първо място,

ще настоявам за формирането на активна конкурентна среда чрез издигането на повече от една кандидатура с различни профили – професионални прокурори; утвърдени съдии и други обществено уважавани представители на юридическата гилдия (правозащитници, университетски преподаватели и т.н.). Няма никаква пречка в рамките на самата ПК при условията на чл. 173, ал. 3 ЗСВ по различни механизми да бъдат номинирани повече от една кандидатура, зад които застават поне трима от членовете на Колегията – допитване до съсловните прокурорски асоциации; предложения на неправителствени организации или на юридическите факултети към висшите учебни заведения. Активен принос към процедурата би могъл да има и Министерът на правосъдието чрез посочени от него номинации. Едва ли в случая съществува по-категоричен белег за прозрачност, плурализъм и демократичност от идеята за информиран избор, при който Пленумът на ВСС да разполага с реална възможност безпристрастно, независимо и обективно да прецени професионалните и моралните качества на кандидатите за най-високия пост в прокурорската йерархия, ръководейки се единствено от високите професионални стандарти за длъжността – доказана компетентност; управленски капацитет; визия за запазване на независимостта на отделните прокурори в системата и за нейната публична отчетност; способност за административно управление, което не води до концентриране на неформална власт; ясна концепция, чието изпълнение да бъде ефективно проследявано.

III.

Голяма част от разгледаните до този момент въпроси засягат и останалите проблеми, заложили като задължително съдържание на концепциите на кандидатите (разд. II, т. 3, б. „в“ – „е“ от Правилата), но за прецизност на изложението следва да бъдат маркирани и като самостоятелен акцент.

Повишаването на прозрачността, отчетността и доверието във ВСС безусловно преминава през изпълнението на вече лансираните цели за публична и информационно достъпна комуникация с органите на изпълнителната и законодателната власт; през продължаване на положителната практика всички заседания на Пленума и двете колегии да се излъчват в реално време, а протоколите от тях и от заседанията на комисиите – своевременно публикувани; през дефинирането на още по-високи стандарти за мотивиране на взетите кадрови и други решения, които – в случай на завишен социален интерес – да бъдат прецизно разяснявани на широката общественост; през своевременната и бърза реакция на ресорните колегии при необходимост да се проверяват и изясняват факти или съмнения около замесването на магистрати в корупционни схеми и кръгове или в задкулисни политически договори. Именно адекватната намеса на кадровия орган при данни за ***зависимости, нерегламентирано влияние*** и правоприлагане в условията на ***конфликт на интереси*** биха били най-сигурната мярка за превенция срещу подобни явления. Формирането на

временни проучвателни комисии, които в бързи срокове да изяснят обстоятелствата на съответния конфликтен случай (от дисциплинарно, етично или професионално естество), без да бягат от отговорност като прехвърлят въпроса към други институции с разследващи функции, е най-прекият път, по който може да се направи изводът дали е магистратско поведение, накърняващо престижа на съдебната власт. Така всъщност в максимално ускорени темпове и без ненужно размиване на подлежащите на изясняване факти, би могло да се прецени дали са основанията за ангажиране на дисциплинарната отговорност (включително – и в най-тежките ѝ проявления), чието реализиране не изисква заключения на други органи осъществено ли е престъпно поведение.

Респектът, който прокурорите дължат на държавността, основните правни принципи и на ролята на съда като орган, решаващ в крайна сметка въпроса за (не)виновността на обвинените лица, е пряко свързан с авторитета и престижа на съдебната власт. Една от проявите на поведение, което подрива този авторитет, е нарушаването на презумпцията на невиновност чрез медийни изявления в хода на текущи разследвания. Нормативните промени в чл. 198 НПК (ДВ, бр. 48/23 г.) не успяха изцяло да отстранят наблюдаваната и след приемането им практика обвиняемите да се обявяват за извършители на престъпления пред средствата за масова информация преди произнасянето с окончателен съдебен акт. Това налага обсъждането на възможността за редакционни промени в раздел II, т. 2 от Кодекса за етично поведение на българските прокурори и следователи, чрез които изрично да се регламентира, че при медийните си изявления обвинителите следва да поднасят обществено интересните факти по конкретни наказателни производства така, че в тях да не се съдържат категорични твърдения, че разследваните лица са извършили конкретно престъпление. Прекращаването на така зададената граница би дало основание за ангажиране на дисциплинарната им отговорност (чл. 307, ал. 3, т. 3 ЗСВ).

Възможността за повишаването на магистратските възнаграждения, макар и донякъде да съставлява обществено конфликтна тема, е пряко свързана с превенцията срещу *икономическото и политическо влияние* върху системата. Зависимостите на магистратите и нерегламентираното влияние върху тях винаги има своя икономически аспект и в този смисъл размерът на трудовите им доходи няма как да бъде игнориран. Финансовата обезпеченост на магистратската дейност и спазването на забраната административни ръководители да отправят устни (неформални) указания при решаването на делата и преписките в най-силна степен би гарантирало независимостта на съдиите, прокурорите и следователите. Друг фактор, съществено допринасящ за тяхната възможност да работят свободно – в рамките на закона и вътрешното си убеждение, е дължимата им *защита* срещу вътрешно-институционален и външен

нерегламентиран натиск. Лично ще настоявам в самата ПК или чрез помощните ѝ комисии, да бъде въведена организация, позволяваща пряко подаване на писмени сигнали от прокурори в цялата страна, когато спрямо някой от тях е осъществен опит за въздействие върху процесуалната му дейност (от колеги, административни ръководители, външни за системата лица и т.н.). Бързото изясняване на случая чрез потвърждаване или опровергаване на съобщената информация би дало възможност за своевременна преценка дали да се реагира чрез търсене на дисциплинарна отговорност или чрез сезиране (чл. 205, ал. 2 НПК) на компетентната прокуратура за евентуално извършено престъпление по чл. 289 НК, но – все пак – при осигурени контролни механизми и гаранции (запазване на първоначална конфиденциалност; защита срещу кадрови „ревани“ спрямо подателя на сигнала; проверка и за евентуалната му недобросъвестност). Положителна е и вече прокараната във ВСС практика чрез публично оповестени декларации съответната колегия (или Пленумът) да реагира при външни опити за дискредитиране на магистрати по повод разглежданите от тях дела. Подобни инициативи при критични нападки, надскачащи разумните и правни граници на допустима комуникация, следва да бъдат запазени и продължени. Институционалната закрила обаче не следва да се превръща в защита от легитимна обществена и професионална критика към актовете на магистрата.

IV.

Всичко изложено дотук съдържа и моите виждания за личния ми *конкретен принос* към разрешаването на обсъдените проблеми. Лансираните предложения и идеи за действия, които бих предприел в рамките на ПК, не са плод на теоретични постановки и обществено утвърдени настроения, а на натрупания практически опит като редови прокурор на районно и окръжно ниво; като заместник-административен ръководител в прокуратурата; като временен административен ръководител на съд; като първоинстанционен и въззивен съдия. Познавайки прокурорската система отвътре (организацията в нея и последиците, които административните решения имат спрямо отделните обвинители) и наблюдавайки впоследствие като съдия резултатите от нейната процесуална дейност в откритите съдебни състезателни процедури, съм изцяло наясно с пропуските, които следва да бъдат отстранени; с адекватния начин за успешно и легитимно администриране на процесите в тази система; и най-вече – с призиването на всеки от нас да допринася за утвърждаване на принципа на правовата държава (чл. 4 КРБ). Това е и причината още веднъж да изтъкна вече посочените приоритети, в чието осъществяване виждам и бъдещия си личен принос в кадровата дейност: дистанцирането ми от всякакво политическо и друг вид нерегламентирано влияние; отстояване на независимостта и професионалната свобода на прокурорите; нов подход към подбора на административните ръководители в прокурорската система; спазването на

критична дистанция от позициите на главния прокурор в работата на ПК, когато считам, че те не съответстват на закона и професионалните стандарти; полагането на усилия за ускоряване на конкурсните процедури, което би довело и до редуциране на необходимостта от непрекъснато запълване на щатове чрез командироване на прокурори; промяна на фокуса на оценка в професионалната дейност на обвинителите при атестиране на работата им; стриктен контрол спрямо административните ръководители упражняват ли правомощието си по чл. 197, ал. 5, т. 3 ЗСВ; организирането на квалификационни модули и обучения на прокурорите в цялата страна, насочени към оптимизиране на работата им, респ. към намаляване на тяхната натовареност с ненужна дейност; спазването на прозрачност, отчетност и мотивираност в работата на ПК; своевременни и адекватни реакции при оповестени данни за нерегламентирано влияние върху прокурори от политически, икономически и други кръгове на интереси.

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Убеден съм в достойнството и професионалните качества на всички кандидати, между които предстои да извършите вашия избор на предстоящото гласуване. Нека то да бъде първата стъпка към конституирането на такъв състав на новия Висш съдебен съвет, който би гарантирал публичната прозрачност и мотивираност на всеки един кадрови акт, политическата независимост на съдебната система и защитата на вътрешното убеждение на магистратите (въпреки съществуващата йерархична организация в работата на прокуратурата). Зад тези конституционни ценности заставам и с моята кандидатура.

Далеч съм от мисълта, че обемът на изготвената концепция може да съвмести в цялост плановете, идеите и прогнозите на кандидатите за изборни членове на ВСС при евентуалния им предстоящ 5-годишен мандат, защото събитията в съдебната система са динамични, а нашата ежедневна професионална дейност ни изправя пред разнообразни предизвикателства, които няма как да бъдат изначално дефинирани в цялост. Ето защо, предлагам на вашето внимание единствено базовите концептуални въпроси, на които – в случай, че бъде избран - бих подчинил служебните си усилия, като оставам на разположение за всякакви други теми в рамките на добрия тон и професионалната дискусия по време на предстоящото изслушване по чл. 19а, ал. 3 ЗСВ.

гр. София

21 септември 2026 г.

С уважение:

(Стефан Милев, съдия в СГС)

ОБРАЗЕЦЪТ НА ДЕКЛАРАЦИЯ Е УТВЪРДЕН ОТ

МИНИСТЪРА НА ПРАВОСЪДИЕТО СЪС ЗАПОВЕД № ПС-04-394/21.07.2026 г.

ДЕКЛАРАЦИЯ

ЗА ИМОТНОТО СЪСТОЯНИЕ, ПРОИЗХОДА НА СРЕДСТВАТА ЗА ПРИДОБИВАНЕ НА ИМУЩЕСТВОТО И ЗА НАЛИЧИЕТО НА ЧАСТЕН ИНТЕРЕС

Стефан Емилов Милев

/име, презиме, фамилия/

съдия в СГО

изборен член на ТК към ВСС от квотата на НС

ДЕКЛАРИРАМ

23.09.2026 г.

Данни за Декларатора:

1		2	
Стефан Емилгов Милев		ЕГН:	
/Име - собствено, бащино, фамилно/			
Софийски градски съд		Л. К. №	
/местоработата/		Изд. от	
съдия		Постоянен	
/длъжност/		адрес:	
		Телефон:	

/Данните от колона 2 не се публикуват/

Данни за съпруга/та и за лицата, с които се намират във фактическо съжителство на съпругески начала:

1		Гражданство:		българско		2	
		ЕГН:					
/Име - собствено, бащино, фамилно/							

/Данните от колона 2 не се публикуват/

Декларирам, че:

- съм във фактическа раздяла: ☐
- не живея заедно със съпруга /та/ си и нямаме общо домакинство: ☐
- и няма да декларирам неговото/нейното имущество и доходи на основание чл. 63, ал. 5 от ЗПКЛЗПД ☐
- фактическо съжителство на съпругески начала: ☐

Данни за ненавършилите пълнолетие деца:

№	/Име - собствено, бащино, фамилно/	ЕГН	3
1.	1	2	българско
2.			българско
3.			

/Данните от колона 2 не се публикуват/

Декларирам, че:

- не упражнявам родителски права по отношение на ненавършилите пълнолетие деца: ☐

Декларатор:

/подпис/

Име на декларатора
Стефан Емилов Милев

Име на декларатора
Стефан Емилов Милев

И. Недвижимо имущество

1. Право на собственност и ограничени вешни права:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 1

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /кв.м./	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придобиване	Собственик		Цена на придобиване /евро/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата	
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	апартамент	гр. София,	София-град (Столична)	57	57	2022	Стефан Емилов Милев				О дарение	безвъзмездно
	апартамент	гр. София,	София-град (Столична)	63	63	2022	Стефан Емилов Милев				О дарение	безвъзмездно
	апартамент	гр. София,	София-град (Столична)	60	60	2022	Стефан Емилов Милев				О дарение	безвъзмездно
			София-град (Столична)	300	283	2022	Стефан Емилов Милев	1/2			О дарение	безвъзмездно
	апартамент	гр. София,	София-град (Столична)	79	89	2024	Стефан Емилов Милев			70000	покупко-продажба	дарение от възходящ

1.а. Земеделски земи и гори:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 1.1

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на придобиване	Собственик		Цена на придобиване /евро/	Правно основание за придобиване	Произход на средствата	
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

1.б. Чуждо недвижимо имущество:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 1.2

Ном. по ред	Вид на имота /правото/	Местонахождение	Община	Площ /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Година на сключване на договора	Ползвател		Цена по договор /евро/	Правно основание за ползване	Произход на средствата	
							Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

2. Прехвърляне на имоти през предходната година:

Нямам нищо за деклариране.

Таблица № 2

Ном. по ред	Вид на имота	Местонахождение	Община	Площ кв. м. /декара/	Разгъната застроена площ /кв.м./	Прехвърлител			Цена на сделката /евро/	Правно основание за отчуждаване на имота
						Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Име на декларатора Стефан Емилов Милев	
---	--

II. Моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства, както и други превозни средства, които подлежат на регистрация по закон

Нямам нищо за деклариране.										Таблица № 3	
1. Моторни суходълтни превозни средства:											
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Собственик			Правно основание за придобиване	Произход на средствата		
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
	лек автомобил	Нисан Кашкай	41590	2024	Стефан Емилов Милев		1	купко-продажба	заплата		

Нямам нищо за деклариране.					Х		Таблица № 3.1		
2. Земеделска и горска техника:					Собственик				
Ном. по ред	Вид на земеделската или горската техника	Марка на техниката	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

3. Водни и въздухоплавателни превозни средства:					Нямам нищо за деклариране.		X		Таблица № 3.2	
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Собственик			Правно основание за придобиване	Произход на средствата	
					Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	

4. Други превозни средства, които подлежат на регистрация по закон:

Таблица № 3.3

Нямам нищо за деклариране.					Собственик			X	
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на придобиване /евро/	Година на придобиване	Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	Правно основание за придобиване	Произход на средствата
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

5. Чужди моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства на стойност над 5000 евро:

Таблица № 3.4

Нямам нищо за деклариране.					Ползвател			X	
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена по договор /евро/	Година на сключване на договора	Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	Правно основание за ползване	Произход на средствата
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

6. Прехвърляне на притежаваните моторни сухопътни, водни и въздухоплавателни превозни средства през предходната година:

Таблица № 3.5

Нямам нищо за деклариране.					Прехвърлител			Таблица № 3.5	
взъдуплавателни превозни средства през предходната година:					Име:			Правно основание	
Ном. по ред	Вид на превозното средство	Марка на превозното средство	Цена на отчуждаването /евро/	Име: собствено, бащино, фамилно	ЕГН	Идеална част	за отчуждаването		
1	2	3	4	5	6	7	8		

2. Вземания над 5000 евро и платежни инструменти на приносител, съгласно § 1, т. 7 от ДР на Валутния закон:

Нямам нищо за деклариране.										Х		Таблица № 6	
Ном. по ред	Вид на вземането	Размер на взема-нето	Вид на валутата	Равно-стойност в евро	Титуляр на вземането		ЕГН	Правно основание за вземането	От местни лица	От чуждестранни лица			
					Име: собствено, бащино, фамилно								
1	2	3	4	5	6		7	8	9	10			

3. Задължения на обща стойност над 5000 евро и договорени лихвени проценти по тях:

Нямам нищо за деклариране.										Х		Таблица № 7	
Ном. по ред	Вид на задължението	Размер на задължението	Вид на валутата	Равностойност в евро	Титуляр на задължението		ЕГН	Правно основание за задължението	Към банки	Към физически и юридически лица			
					Име: собствено, бащино, фамилно								
1	2	3	4	5	6		7	8	9	10			

Име на декларатора	Име на декларатора
Стефан Емилов Милев	Стефан Емилов Милев

IV. Вложения в инвестиционни и пенсионни фондове и еквивалентни форми на спестявания и инвестиции, ако общата им стойност надвишава 5000 евро както и налични ценни книги, дялове в дружества с ограничена отговорност и командитни дружества и финансови инструменти по чл. 4 от Закона за пазарите на финансови инструменти

1. Вложения в инвестиционни и пенсионни фондове и еквивалентни форми на спестявания и инвестиции, в това число и криптовалути,									
Нямам нищо за деклариране.							X		
Таблица № 8									
Ном. по ред	Размер на вложенията	Вид на валутата	Равно-стойност в евро	Титуляр на вложението			В страната	В чужбина	Произход на средствата
						ЕГН			
				Име: собствено, бащино, фамилно					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	

Нямам нищо за деклариране.										Таблица № 9	
Нямам нищо за деклариране.											
Ном. по ред	Вид на ценните книги/финансови инструменти	Брой на ценните книги/фин. инстр.	Доверени на инвест. посредник		Емитент	Цена на придобиването /евро/	Собственик или титуляр на правото		Правно основание за придобиването	Произход на средствата	
			Ценни книжа/фин. инстр.	и/или пари			Име	ЕГН			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
					ОББ Платинум България	30000	Стефан Емилов Милев		договор от 16.03.26		

Нямам нищо за деклариране.										Таблица № 10	
Нямам нищо за деклариране.											
Ном. по ред	Вид на имуществото	Размер на дяловото участие	Наименование на дружеството	Седалище	Стойност на дяловото участие	Собственик или титуляр на правото		Правно основание за придобиването	Произход на средствата		
						Име	ЕГН				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		

[illegible]

Име на декларатора Стефан Емилов Милев		Доходи извън тези	
V. Трудови доходи, получени през предходната календарна година, в това число и на ненавършилите пълнолетие деца. за заеманата длъжност, получени през предходната календарна година, когато са общо над 5 000 евро.		Нямам нищо за деклариране.	
Таблица № 12			
Ном. по ред.	Видове доход от:	Размер на дохода	
		На декларатора /евро/	На съпруга/та, лицето при факт. съжителство на съпруг.начала /евро/
1	2	3	4
I. Облагаем доход от:			
1.	Годишна данъчна основа от трудови доходи		
2.	Годишна данъчна основа за доходи от трудови правоотношения, извън тези за заеманата длъжност	66137	
3.	Годишна данъчна основа за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец		
4.	Годишна данъчна основа за доходи от друга стопанска дейност		
5.	Годишна данъчна основа за доходи от наем или друго възмездно предоставяне на права или имущество	18000	
6.	Годишна данъчна основа за доходи от прехвърляне на права или имущество		
7.	Годишна данъчна основа за доходи от други източници по чл. 35 от ЗДДФЛ	110000	
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
II. Други доходи, извън посочените в т. I.			
1.	Доходи от непреработена растителна и животинска продукция от регистрирани земеделски производители и тютюнопроизводители.		
2.			
3.			
4.			
5.			

Декларатор: /подпис/

III. Всичко:		194137	0
--------------	--	--------	---

VI.

1. Дадени обезпечения и направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг /съпруга/, лица при фактическо съжителство на съпружески

начала или ненавършилите пълнолетие деца с тяхно съгласие: Нямам нищо за деклариране. X

Таблица № 13

Ном. по ред	Вид на обезпечението	Размер на обезпечението	Характер на обезпечението			
			От декларатора	В полза на декларатора	От съпруг/а, лица при факт. съжителство на съпружески начала или ненавършили пълн. деца	В полза на съпруг/а, лица при факт. съжителство на съпружески начала или ненавършили пълн. деца
1	2	3	4	5	6	7

Име на декларатора Стефан Емилов Милев	
---	--

2. Направени разходи от или в полза на декларатора, неговия съпруг /съпруга/, лица при фактическо съжителство на съпругески начала или ненавършилите пълнолетие деца с тяхно съгласие, когато те не са платени със собствени средства, с публични средства или със средства на институцията, в която заемат длъжността:

Нямам нищо за деклариране.			X		Таблица № 14			
Ном. по ред.	Вид на разхода	Размер на разхода	Вид на валутата	Равностойност в евро	Разходите са направени:			
					В полза на декларатора	За чия сметка е направен разхода	В полза на съпруг/а, лица при факт. съжит. на съпруг. начала или ненавършили пълн. деца	За чия сметка е направен разхода
1	2	3	4	5	6	7	8	9
2.1.	Обучение:							
1.								
2.								
3.								
2.2.	Пътуване извън страната:							
2.2.1.								
2.2.2.								
2.2.3.								
2.2.4.								
2.3.	Други плащания с единична цена над 500 евро:							
2.3.1.								
2.3.2.								
2.3.3.								
2.4.	Разходи за обучение извън случаите по чл. 63, ал. 1, т. 11 от ЗПКСЛЗПД в т.ч. в полза на лицата по чл. 63, ал. 4 от ЗПКСЛЗПД чиято еднократна стойност надхвърля 5000 евро:							
2.4.1.								
2.4.2.								

Име на декларатора: /собствено, бащино, фамилно/ стефан емилов милев	
--	--

VII. Участие в търговски дружества, в органи на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации, както и извършване на дейност като едноличен търговец към датата на избирането или назначаването и 12 месеца преди датата на избирането или назначаването

1. Към датата на избирането или назначаването на длъжност:		Таблица № 15	
1.1. Имам участие в следните търговски дружества, в граждански дружества, участие в тайни и/или неформални организации и общества:		Нямам нищо за деклариране.	Размер на дяловото участие
Ном по ред	Дружество		
1.2. Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:			
Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	Участие
1.3. Развивам дейност като едноличен търговец:			
Ном по ред	Наименование на ЕТ	Нямам нищо за деклариране.	Предмет на дейност
2. Дванадесет месеца преди датата на избирането или назначаването ми на длъжност:			
2.1. Имам участие в следните търговски дружества:			
Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	Размер на дяловото участие
2.2. Съм управител или член на орган на управление или контрол на търговски дружества, на юридически лица с нестопанска цел или на кооперации:			
Ном по ред	Дружество	Нямам нищо за деклариране.	Участие
2.3 Развивам дейност като едноличен търговец:			
Ном по ред	Наименование на ЕТ	Нямам нищо за деклариране.	Предмет на дейност
1.			

VIII. Договори с лица, които извършват дейност в области, свързани с вземаните от лицето, заемащо публична длъжност, решения в кръга на неговите правомощия или задължения по служба:

Таблица № 21	
Ном по ред	Трите имена на лицето, с което е сключен договора
	Нямам нищо за деклариране.
	Предмет на договора

IX. Данни за свързани лица, към дейността на които лицето, заемащо публичната длъжност, има частен интерес:

Таблица № 22	
Ном по ред	Трите имена на лицето
	Нямам нищо за деклариране.
	Област на дейност на свързаните лица

Дата: 23.09.2026 г.

Декларатор:

Подпис/

